

Tal end respektive 12 og 3, som det ærede Udvalg jo har foreslaaet som Medlemsantallene nu. Nu burde man dog ved Siden deraf tage Hensyn til, at det er en Kendsgerning, at Folketallene baade i Kjøbenhavnske Kredse og i Frederiksbergkredsen er i høj Grad stigende. Altsaa jeg ser ikke, at der er noget som helst Princip i den Maade, hvorpaa Flertallet vil have gennemført denne Udførelse af § 32. — Nu vil maaste den ærede Ordfører sige: Ja, men det er heller ikke nogen Gennemførelse af § 32, vi foreslaa (Ordføreren [Bjerre]: Ja!) det er kun en ren midlertidig Foranstaltning, men saa gav Ordføreren en nærmere Forklaring af Ordet midlertidig, „den er kun midlertidig, indtil vi kunne blive enige om en Grundlovsforandring“. Men hvem siger, at vi overhovedet kunne blive enige om den Grundlovsforandring, som den ærede Ordfører tænker nærmest paa? Og hvem siger, at naar man bliver enig om at forandre Grundloven, man saa netop vil forandre den paa den Maade, som den ærede Ordfører finder rigtig? Nej, paa den Maade at ville stride til Midlertidighed, lader sig vistnok ikke forklare. Jeg kan forstaa, om den ærede Ordfører vilde sige: Vi tage ikke Reformen op over hele Vinten, vi gennemføre ikke § 32 over det hele Land, men vi se hen til de Kredse, hvor der er et saadant Overflud, at der deraf kan dannes nødvendige, ny Kredse, og paa den Maade ville vi gennemføre Grundlovens § 32. Det kalder jeg en loyal og under visse Omstændigheder ganske forstandig Opfyldelse af denne Grundlovsparagraf. Jeg synes altsaa ikke, at man behandler Paragraffen paa en korrekt Maade.

Det er min ene Betragtning. Den anden er naturligvis den, at det er en Uret, der gøres mod Kjøbenhavn og Frederiksberg, og som i Virkeligheden her i Salen ved 2den Behandling blev erkendt omtrent fra alle Sider. Det forundrer mig i høj Grad. Den ene Taler stod op efter den anden, den nuværende højtærede Indenrigsminister, den ærede Ordfører, det ærede 2det Medlem for Kjøbenhavn (Madsen), det ærede 3dje kongevalgte Medlem (Kajser), kort sagt: saa godt som alle Talere stod op og erkendte, at der blev begaaet en Uret mod Kjøbenhavn og Frederiksberg, og jeg opfordrede de Herrer, der stod paa det modsatte Standpunkt, nemlig de ærede moderate Medlemmer af Udvalget, til at give os Grunde, hvorfor denne Uret skulde begaas mod Kjøbenhavn, men vi fik intet Svar og have intet faaet i Dag. Der er jo ingen, der vil sige, at 110 er et helligt Tal, man ikke kan overstride. Vi have ikke faaet anden

Begrundelse end, om man vil, den, som er udtalt af det ærede Udvalgsmedlem fra Maribo Amt (S. Chr. Hansen), der sagde, at Kjøbenhavn ikke havde indlagt sig Fortjeneste af Demokratiet og derfor fortjente Kjøbenhavn ikke flere Kredse. Ja, skal det gælde for en Begrundelse, vil det, tror jeg, ikke være en Begrundelse, som falder i dette ærede Tingss Sniag. Man erkender, at man gør Uret, og alligevel vedbliver man at gøre Uret og giver ikke en Gang en Begrundelse, hvorfor man gør det. Jeg maa sige, at jeg beklager, at navnlig de ærede Repræsentanter for Kjøbenhavn, min ærede 2den Kollega for Kjøbenhavn (Madsen) og det ærede 3dje kongevalgte Medlem (Kajser), naaget de syntes at have saa god Udsigt til at faa Støtte fra forskellige Sider, have ladet den Sag, som de selv erkende for at være retfærdig, fuldstændig falde. Selv om der ikke i Udvalget har været Stemning for den, kunde de Herrer ikke vide, hvorledes det vilde gaa, naar Sagen blev optaget her til Diskussion. Naar det ved Talstørrelser blev saa klart godtgjort og virkelig erkendt fra alle Sider, at der skete Uret, er det dog et mærkbærdigt Mistillidsvotum til Landstinget at tro, at man vilde frafalde en retfærdig Fordring, fordi man ikke tror, den vil kunne sættes igennem. I det andet Ting, som man sigter til, ved man jo slet ikke, hvorledes det stiller sig.

Jeg vil altsaa stemme mod dette Lovforslags endelige Vedtagelse, bl. a. ogsaa af den Grund, at jeg ikke tror paa den Midlertidighed, som den ærede Ordfører talte om. Jeg tror, at hvis der bliver et Lovforslag som det, der nu foresligger, bliver det en Afgørelse for lange Tider. Naaget man nu kan sige, at Kjøbenhavn faar tre ny og Frederiksberg to ny Kredse ved dette Lovforslag, vil jeg hellere sige: den Uretfærdighed og den Uforholdsmæssighed, der er indtraadt i Kjøbenhavn og Frederiksberg — navnlig derved, at vi have en 5te Kreds, der allerede nu har 150,000 Indbyggere og maaste om 10 Aar 200,000, at Frederiksberg Kreds nu tæller 90,000, Kjøbenhavns 1ste Kreds nu tæller 60,000—70,000 — Uforholdsmæssigheden er saa stærk, at den nok skal virke til, at vi faa en Ordning af denne Sag, og saa vil jeg hellere vente nogle Aar, end tage en Ordning, som man kan henvise til, som om den var den endelige Ordning, men hvorved i Virkeligheden Kjøbenhavn og Frederiksberg blive forfordelte for mindst 4—5 Bladser i Folketinget.

Madsen-Mygdal: De Udtalelser som jeg har hørt fra den ærede Ordfører